

de VOLKSUNIE

ORGAAN VAN DE VOLKSUNIE, VLAAMS NATIONALE PARTIJ

BEHEER : KARTUIZERSSTRAAT, 58, BRUSSEL TEL. 11.82.16

VERKRIJGBAAR BIJ ALLE DAGBLADVERKOPERS.

ER IS GEEN ALTERNATIEF

door Wim JORISSEN

De 15 jaar, die we in deze na-oorlog beleefd hebben, kenschetsen zich door een paar politieke dwaalleren. Men hield Vlaanderen aan de klap en van de strijd af.

De eerste theorie na de oorlog, chronologisch gezien, was die, dat de Vlaamse Beweging haar einddoel bereikt had. Er waren geen Vlaamse grieven meer. Enkele jaren na de oorlog spraken de feiten echter een te duidelijke taal dan dat die stelling houdbaar bleek.

De Belgische koloniserende macht met de daarbij gepaard gaande verfransingsmachine ging haar gang.

Men heeft dan de tweede misleidende theorie, sinds 1914 in strijdende kringen opgedoekt, opnieuw uitgevonden. Er zijn nog heel wat grieven, maar een afzonderlijke Vlaamse partij is uit de tijd en niet meer levensvatbaar, de kleurpartijen en inzonderheid de C.V.P. zouden de Vlaamse Beweging tot een oplossing voeren.

Zelfs personen, die de mond vol hadden over de Vlaamse Beweging, vergaten die nochtans formidabele les uit de politieke geschiedenis van ons land en wel dat Vlaanderen sinds 1830 steeds in de rug geschooten werd door de kleurpartijen.

Zelfs moderne gewilde jonge radikalen die overal uitpakten met Oranje's leuze « Het is niet nodig te hopen om te ondernemen noch te slagen om te volharden » wilden niet alleen hopen om te ondernemen. Ze hadden nog liever zekerheid. Een eigenaardige zekerheid dan. Het werd natuurlijk een enigszins pijnlijk gedoe waaraan de meesten zich op tijd onttrokken. Omdat de feiten ook weer een te duidelijke taal gingen spreken : 15 jaar na de jongste oorlog hebben de kleurpartijen niets verwezenlijkt.

Men had toch moeten weten dat zij niets verwezenlijken konden.

De kleurpartijen bestaan uit Walen, franstalige Brusselaars, frankijons, Vlaamsgezinden en Vlaams-onbewustens. Praktisch al de franstaligen zijn hardnekkige vrededijgers van de Franse positie. In de kleurpartijen grote toegevingen doen aan de Vlaamsgezinden betekent de eenheid van de partij op het spel zetten. Die eenheid van de partij betekent echter het machtsinstrument van de partijleiders. En macht verwerven is het eerste doel van ambtvervullen politiekers. Verder dan een status-quo kunnen de Vlaamsgezinden het in de kleurpartijen dan ook moeilijk brengen. Zij worden voortdurend op de vingers getikt, tot geduld aangemaand, tot rust gebracht. Het partijbelang, de partijeenheden overheerst. En geen enkele kleurpartij kan als unitaire partij uiteraard op het Vlaams nationaal principe gebouwd zijn of omgeschakeld worden.

De machten achter de schermen anderzijds, die grotendeels de politiek van de kleurpartijen bepalen, zijn sinds 1830 hoofdzakelijk hetzij op Wallonië - Brussel, hetzij althans op de Franse cultuur, denk- en levenswijze geakiseerd. Wij bedoe- len hier hoofdzakelijk het grootkapitaal en daarnaast voor een flink deel onder hun invloed het Hof, de Hoge en de Hogere Geestes-lijkheden. Het jongste debat Eyskens-De Saeger heeft weer eens, voor wie ook maar zien wil of zien

kan, de dwingende macht van het grootkapitaal op C.V.P. en liberalen laten blijken, net zoals de wet Liebaert onder de vorige regering Van Acker haar macht ook over de socialisten bewees. Ten slotte financiert het grootkapitaal grotendeels aktie en verkiezingskampanjes van de drie unitaire partijen, die zij beurtelings als regeringspartijen nodig hebben voor gunstige handelsakkoorden met het buitenland, het afschermen van de binnenlandse markt en hun schandalig bevoorrechte positie wat de belastingen betreft.

Voor wie die feiten onder ogen neemt is het gek onze taktiek als niet realistisch te horen betitelen. Zoals wij enkele jaren terug de Europese dromers gekend hebben, die beweerd dat het romantisch was zich bezig te houden met de werkelijke, geestelijke en stoffelijke noden van onze vijf miljoen Vlamingen, zo kennen wij thans nog de fantasten van de kleurpartijen-taktiek, die nu reeds 15 jaar volgens een 130 jaar oud schema van het kastje naar de muur gestuurd wor-

den. En die dan nog beweren real- list te zijn. Het zijn voor de kleur- partijen gemakkelijk bruikbare poli- tieke idioten. Van realisme heb- ben deze armzalige illusionisten echter nog het abc te leren.

De Vlaamse Beweging in haar drie episodische 1830-1914; 1914-1940 en 1944-1959 leert ons de grote les dat Vlaanderen alleen wat bereikt wanneer de Vlaamsbewustens zich als Vlamingen op eigen kracht, los van Walen en franstalige Brusselaars, organiseren. De geschiedenis tussen beide wereldoorlogen in ver- gelijk met de verloren 15 jaar na de jongste oorlog spreekt zo een duidelijke taal dat men verrast is onder de strijdbare Vlaamsgezinden nog enige aarzeling ten opzichte van de Volksunietaktiek te vinden.

Toen vorig jaar de meerderheid van Vlaamsgezinden en gezuiverden voor de kleurpartijen kozen, gingen meteen vier nieuwe jaren verloren in de Vlaamse strijd. Zij kozen toen meteen voor de verdere verfransing te Brussel en op de taalgrens, voor de verdere verrotting van de re- pressiekanker, voor het afzien van de industrialisatie en van de hogere sociale welvaart van Vlaanderen,

voor de verdere trage moord op ons volk en op ons land.

Voor personen, die weinig naden- ken is het begrijpelijk dat ze zich nog eens hebben laten vangen aan de slogan dat de C.V.P. het Vlaams vraagstuk het gemakkelijkst kan oplossen, omdat zij een regerings- partij is. Hun ontgoocheling thans moge voor hen het begin zijn van de politieke wijsheid.

De Volksunie heeft geen gemak- kelijk leven. Onze weg is een moei- lijke, die veel inspanningen en offers vraagt. Wie echter het doel, de ontvoogding van Vlaanderen wil, moet ook het moeilijke maar het enige middel daartoe willen : DE UITBOUW VAN EEN EIGEN VLAAMSE PARTIJ.

ER IS GEEN ALTERNATIEF.

Ofwel versterken we de kleurpar- tijen en verhaasten we de verdere geestelijke en stoffelijke proletari- satie van ons volk. Ofwel willen we als volk niet verder ten onder gaan en volgen wij de enig mogelijke taktiek, die van de afzonderlijke Vlaamse partijvorming.

Wij willen niet sterven.

DAAROM BOUWEN WIJ DE VOLKSUNIE UIT.

DE BALLADE der veertig VLAAMSE SENATOREN

door Dr. Leo Wouters.

Veertig katholieke vlaamse sena- toren voelden, even voor het par- lementair verlof, hun vlaams en kristelijk geweten knagen, en boden minister Merchiers een mooi beschreven vel aan, vragende in epische bewoordingen, eindelijk Dr. Hendrik Elias, en majoor Hellebout in vrijheid te stellen. De woord- voerder, oud-minister Orban, had zelfs de laattijdige moed, een zeer gelijkend en hoogstaand portret te schilderen van zijn oud-medewer- ker Dr. Elias.

Merchiers wees hun smeekschrift van de hand, en het verbond der senatoren, keek machteloos toe... want zij hadden reeds Merchiers begroting gestemd en een ander methode om ministers te dwin- gen kennen ze niet... of durven ze niet aanwenden.

Om hun vernedering nog groter te maken, werd kort nadien Rin- chard in vrijheid gesteld, ge weet wel de gewetenloze dokter die onder het mom van het verzet, een ware terreur in het Brabantse en Henegouwen ontwikkelde.

We moeten ons beginnen afvra- gen, wat in de Belgische politieke wereld wel het grootste is, de schaamteloosheid van de anti-vla- mingen of de onmannelijke durf- loosheid van de vlaamse politie- kers.

Zij laten zich weerloos in het ge- zicht slaan, en gaan met gerust ge- moed voor 3 à 4 maanden in verlof en laten Dr. Elias verder hopeloos, voor de 15de zomer in die duistere gevangenis.

Het is voor de zoveelste maal, dat ik hierover spreek en schrijf. Meer en meer, foltert mij het lot van een vriend, waarvan ik de edele motie- ven van zijn vlaamse levenshou- ding ken, en die bovenmenselijk moedig, als gewezen verantwoordelijk aanvoerder der vlaamse strijd- krachten, zijn offer brengt voor het bewuste Vlaanderen. Als de vol- wassen vlamingen de zwaarte van dit offer niet aanvoelen, is er dan geen harthebbende jeugd meer in Vlaanderen, die zich ontfermen kan over een vlaams voorman die een politieke nederlaag heeft gele- den, maar die groot bleef in zijn nederlaag en 15 jaar zijn kortelijke vrijheid moest derven omdat hij eerst vlaming was.

Jeugd van Vlaanderen, eer zware plicht rust op u.

Landbouwproblemen, industrialisa- tie en werkverschaffing :

Na een uitbundig applaus en een geestdriftige Blauwvoet door de massa meegezongen kwam de boe- renleider Ludo Sels voor de mikro. Hij werd dadelijk door het publiek herkend en begroet, als een gevierd verdeder van de landbouwers- stand. De landbouw blijft nog al- tijd de belangrijkste bedrijvigheid van het land en schenkt aan 1 op de 8 arbeiders de grondstof voor verdere verwerking. Hij vestigde de aandacht op het grote verschil tus- sen de prijzen aan de boer betaald en deze die na de behandeling en verwerking soms vervijfvoudigen zoals dit bv. voor het vlees het ge- val is. Spreker vroeg meer waarde- ring en een betere behandeling van de boerenstand die de meest natuur- verbonden reserve van onze vlaamse volkskracht uitmaakt.

(Vervolg op biz. 2)

MEER DAN DUIZEND AANWEZIGEN

Geslaagde Vlaamse Dag te Eizeringen

door Mr. Daniël Deconinck

De Vlaamse Dag van 19 juli is een volledig succes gebleken. Het was gewaagd om in het ruime kader van een landelijke omgeving opnieuw een Vlaams nationale dag te orga- niseren. De proef is schitterend ge- slaagd niettegenstaande de datum viel midden de verlofperiode, en tus- sen de grote data die de overtuigde Vlamingen in hun agenda hebben genoteerd als 5 en 11 juli en 23 au- gustus.

FLINKE OPKOMST

Talrijke delegaties uit alle gewes- ten hebben aan de oproep van gouvbestuur Brabant gevolg gege- ven. Meer dan 1.000 personen zijn aldus uit Brabant en andere gouwen opgekomen om getuigenis af te leg- gen van de levenskracht van de Volksunie, en van de levenswil van het Vlaamse volk. Ook enkele dele- gaties uit West-Vlaanderen en Lim- burg en groepen uit Antwerpen en vooral uit Oost-Vlaanderen waren aanwezig.

Het gouvbestuur dankt allen die zijn opgekomen op deze prachtige Vlaamse gouvdag en vooral allen die rechtstreeks of onrechtstreeks, in het openbaar of in stilte hebben meegewerkt aan het welslagen van deze dag.

Hoewel het Payottenland zelf in hoofdzaak was vertegenwoordigd door groepen boerenfronters en in- dividuele nationalisten wakte de Vlaamse Dag een simpatieke be- langstelling bij de plaatselijke bevol- king. Dit hebben wij voor en na het feest goed kunnen vaststellen en dit is een gunstige nota voor de Volksunie.

EIZERINGEN TER HEIDE

De bezoekers van de Vlaamse Dag werden op een prachtige feestweide onthaald, op een hoog gelegen molenhoeve, een natuurlijke heu- velking met een breed uitzicht over de deinende korenvelden. Rondom de weide wapperden een 20-tal leeuwenvlaggen hoog in de zomer- bries en op de heuvel zelf rezen nog twee leeuwenmasten met tussenin een grote Vlaamse Leeuw als ach- tergrond en terzijde omringd door de Nederlandse en de Europese vlag.

Grote spandoeken zorgden mede voor de gepaste geest : Vlaamse Democratie en Federalisme; Van ons ergebied handen af; arbeid en welvaart door zelfbestuur. De spreekgestoelten van voorzeger en sprekers waren bekleed met een Brabants en Vlaams schild met in dit laatste een handige verwerking der karakteristieke N van de vlaams nationale leeuwenwespeld met de ini- tialen van de V. U. van de hand van de jonge kunstenaar L.V.A. Het de- kor was prachtig.

Het familiaal karakter van het bezoek was zeer opvallend : veel va- ders en moeders met hun kinderen en vrienden en kennissen. Dit ele- ment is een der grote dringende re- denen om de traditie der vlaamse landdagen te hernemen. De feest- stemming was uitstekend en Vlaam- se muziek dreunde over het plein.

Het volk schaarde zich in een grote halve maan om het natuurlijke verhoog van de ene naar de andere kant van de grote feestweide.

HET NAMIDDAGPROGRAMMA : GEEN TALENTELLING !

Om 15 uur 30 werd de plechtig- heid geopend door het bazuin- geschal van de voltallige muziek- kapel van de Vlaamse Blauwvoet- velden van Gent. De opkomende groep werd herhaaldelijk toege- juicht.

De sprekers volgden elkaar op met korte toespraken die op gepaste wijze door bindteksten werden in- geleid. De vergadering verliep in een vlotte, voornamelijk stijl.

Na de oproep van de voorzitter die het volk van Brabant en alle gouwen begroette, trad als eerste spreker op Mr Daniel Deconinck, gouvvoorzitter Brabant en voor- zitter van het inrichtend comité. Hij zette uiteen waarom Vlaande- ren eendrachtig elke talentelling dient af te wijzen en desnoods zon- der schroom de ganse talentelling moet boycotten. De eeuwenoude overgeërde taalgrens is een vredes- grens waaraan niet mag getord worden; aan weerszijden van deze grens moeten de twee volksgemeen- schappen zich harmonisch en ho- mogeen kunnen ontplooiën. Wij zijn reeds genoeg gezegend met het verfransingsseiland Brussel in het midden van het Vlaamse land, dit addergeschenk van de Belgische staat, want tot voor de Franse Re- volutie werd Brussel nog volledig in het Nederlands bestuurd en in 1847 was het nog voor 60 % Vlaams. De grote denationalisatieleef is slechts begonnen na de eerste wereldoorlog en thans wordt gans Vlaams Bra- bant van hieruit bedreigd.

DE VLAAMSE DAG
TE EIZERINGEN

(Vervolg van blz. 1)

Na bijzonder wel verdiende toejuichingen werd hij opgevolgd door dhr Van Malderen de bezieler van de Vlaamse Ziekenkas Opstanding. Hij had het thans speciaal over de fiscale ontlasting van de meerwaarden en de regionale economie. Men hoopt, aldus de spreker, door die ontlasting tot 20 miljard vrij te krijgen voor nieuwe investeringen, doch deze gebeurt zonder enige verbintenis of steunloos tot investering in de met structurele werkloosheid geteisterde gewesten. Voor eenmaal dat de kans wordt geboden voor gezonde streekeconomische politiek, wordt deze kans verkeken.

Onder luidruchtig applaus volgt de algemeen sekretaris Wim Jorissen hem op aan het spreekgestoelte. Hij knoopte aan bij de twee vorige sprekers. De landbouwpolitiek werd nog nooit zo slecht gevoerd: weinig te merken van de afschaffing der voordelen aan de stikstofabrikanten door verhoogde prijzen op de binnenlandse markt of van afschaffing van de taksen op invoer van de landbouwmachines; niets te zien van de beloften der afbakening van de taalgrens of van de uitwerking van een statuut voor Brussel waarmee de C.V.P. de brave flamingantenstemmen heeft gehaald; ook de zetelaanpassing wordt op de lange baan geschoven en komt er hoogstens verminkt van af. En dit alles in het eerste jaar van hun legislatuur. Wat zal het verder zijn? Niets, voorspelde onze algemene sekretaris.

Uitbundige toejuichingen besloten deze korte toespraken, waarna een verademing kwam gedragen door massazang en muziek, te beginnen met Groeninge.

DE WIL TOT ZELFBESTUUR

Dr Leo Wouters, de nooit versagende voorman van Gent, herinnert aan de vooroorlogse traditie van de vlaamse nationale landdagen op de Kesterse heide die zulke belangrijke hoogtepunten vormden in de groei van het vlaams nationalisme. Hij bracht hulde aan Staf Declercq een ingoed mens die gans zijn leven had in dienst gesteld van de ontvoering van zijn volk en zelf geweldig heeft geleden onder de uitkomstloosheid van de tragische tijdsomstandigheden en onder dit leed tenslotte is bezweken. Hij hekelde de repressiepolitiek die de morele krachten van Vlaanderen heeft willen treffen en moedeloosheid brengen in de vlaamse rangen. Wij erkennen het recht niet van de unitaire staat die ons als volk naar het leven staat om tegelijk als rechter op te treden.

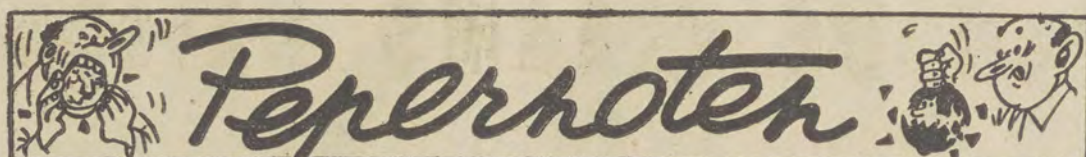
DE ALGEMENE VOORZITTER

Na het Lied der Vlamingen en We zijn bereid wordt de algemene voorzitter, volksvertegenwoordiger Frans Van der Elst door de massa geestdriftig begroet. Hij beklemtoont hoe deze Vlaamse Dag een manifestatie beoogt te zijn van onze vastberaden wil om onze bedreigde gewesten te verdedigen tegen de stelselmatige verfransing die hij als Brabander en inwoner van Brussel van jongsaf heeft zien groeien. Hij analyseert de huichelachtige tactiek van tweetaligheid van de ééntalige villabewoners die zich komen vestigen rond Brussel, er een sociale taalgrens opdringen, en hun machtige invloeden in kerk en staat gebruiken om de oorspronkelijke bevolking tot knechtschap te dwingen, en aan hun drukdoenerij, te onderwerpen.

Hij trekt een parallel met de sociale wetgeving die in het belang der gemeenschap zekere beperkingen oplegt. De taal is een gemeenschapsgoed dat moet beschermd worden tegen de vreemde indringing waarmee deze gemeenschap wordt bedreigd.

Andere volkeren voeren oorlog om hun grondgebied te verdedigen. Wij laten ons ergebied niet laffelijk ontstelen en zullen ons met alle middelen tegenover die driestheid te weer stellen.

Uitbundige toejuichingen besluiten deze korte rede. De muziekkapel der Vlaamse Blauwvoetvriendels treedt aan. De Stem van Zuid Afrika, het Wilhelmus en de Vlaamse Leeuw weerklinken over de vlakte.

Messina, Rinchar, Elias...

Dr. Elias zal ons wel willen verontschuldigen dat wij zijn naam koppelen aan die van de twee vorige. Messina is een van die beruchte poolers of volks gezegd handelaars in blanke slavinnen. Een paar jaar terug werd hij tot zes jaar gevangenis veroordeeld. Hij werd thans op grond van de wet Lejeune in vrijheid gesteld.

Rinchar is nog beruchter. Hij is een van die triestige verzetshelden, die zo gewoon waren van te moorden dat ze op de duur ook hun vrienden gingen uitmoorden. In 1950 kreeg hij levenslange dwangarbeid. Minister Merchiers, oudhoofdman van het O. F. Oost-Vlaanderen heeft thans eveneens zijn kollega-verzetsman Rinchar in vrijheid gesteld op grond van de wet Lejeune.

Ondertussen wordt een hoogstaand man als Dr. Elias echter op sadistische wijze verder langzaam vermoord in zijn cel door onze beruchte Merchiers en zijn beschermheer Eyskens. Twaalf jaar celregime is de uiterste grens van het menselijk weerstandsvermogen. Dr. Elias zit echter zijn 15de jaar. Merchiers gnijft. Eyskens laat rustig begaan.

Ja, zo gaat het

Kiebooms begint de flaminganten te ontgoochelen. Deze volksvertegenwoordiger die de jongste jaren ook voor amnestie was gaan ijveren heeft zich thans inderdaad in zijn orgaan «De Gazet van Antwerpen» uitgesproken voor het wetsontwerp van de regering over de betuigeling van de apologie van het verraad. Sommigen zijn daarover verwonderd. Waarom? Kiebooms gaat uiteindelijk de weg op van alle C.V.P.-ers, die van de kapitulatie.

NAAR O.L.V.-LOMBEEK

De menigte volgt de muziekkapel naar de oude ruime afspanning De Kroon. Het wordt een ware overrompeling. Gans het dorp van het ene tot het andere uiteinde wordt ingenomen en dreunt van vlaamse muziek en strijdlieiders. Overall wapperen vlaggen aan de autos die tot 20' nodig hebben om te ontrommen. Wat een heerlijke animositeit na zulk een dag.

De herberg (gelagzaal, binnenplaats en feestzaal) barst van tevreden groepen.

Ontelbaren brengen vlug een bezoek aan de geklasseerde kerk van O.L.V.-Lombeek zo welwillend opengesteld door E. H. Pastoor om er het vermaarde retabel, kostbaar specimen van de beroemde Brabantse houtsnijkunst, te bewonderen.

In de zaal werd de mooie geborduurde leeuwenvlag verlost, die verbonden was aan de verkoop der programma's. Een dame uit de Gentse groep bedarmde deze welverdiende trofee. Iedereen was tevreden en men maakte afspraak voor volgend jaar, dan niet voor een beperkte gouddag maar voor een algemene landdag. Indien de vlaamse gouverneurs hun belofte te kort gekomen zijn om in het Brusselse een jaarlijkse vlaamse dag te houden dan hebben de vlaamse nationalistes te dezer gelegenheid de noodzakelijkheid aangevoeld om opnieuw aan te knopen bij de traditie van de jaarlijkse vlaams-nationale landdag.

Het inrichtend comité mocht menigvuldige gelukwensen in ontvangst nemen en dankt op zijn beurt alle medewerkers. Na enkele versnaperingen werd in de feestzaal de dans geopend en zelden zag men zulk een gezellige atmosfeer en open kameraadschap, zulk een waarachtige familiegeest.

D. D.

Het gaat goed met de boeren!

Van al de beloften die de C.V.P. voor de verkiezingen aan de landbouwers deed werd er geen enkele ingelost, zoals wij het trouwens voorspeld hadden. Zolang de boeren C.V.P. blijven kiezen zal het hen slecht gaan.

De voorbije droogte heeft aan de landbouw enorm veel schade berokkend.

Het is uitgelezen op dat ogenblik, dat minister De Vleeschauwer de boeren langs de radio kwam vertellen dat het voor de boeren dit jaar zoveel beter ging als het jaar voordien. De C.V.P.-ers menen inderdaad dat het voldoende is dat zij de minister van landbouw hebben, opdat alles goed zou gaan op landbouwgebied.

Wij hebben tientallen malen geschreven dat er in ons land zelfs nooit een poging tot ernstig landbouwbeleid gedaan werd noch door de C.V.P., noch door de liberalen noch door de socialistes. De boeren zelf zijn echter steeds politiek te onverschillig geweest opdat het zou beteren. Hadden ze maar Volksunie gekozen en zo de C.V.P. politieke konkurrentie bezorgd. Ze zouden nu niet in de put zitten.

Ondertussen zijn er dan toch nog boeren die willen reageren. Goed maar dat er nog enkele duizenden zijn die voor hun verder bestaan willen vechten.

Wij roepen hierbij onze ledenlandbouwers op om op 16 augustus te Mechelen te gaan betogen (Zandpoortvest-Groentehalle, te 14 uur). Slechts als de boeren zelf meewillen kunnen ze geholpen worden.

Wie helpt?

In het 11 juli nummer van De Standaard wordt opnieuw een oproep gedaan tot de linkse Vlamingen om op Vlaams gebied tot een driepartijenwerking te komen.

Het is het klassiek trukje om de flaminganten die C.V.P. gekozen hebben en die ongeduldig op de verwezenlijking van de door de C.V.P. gedane beloften op Vlaams gebied zitten te wachten, zand in de ogen te strooien. Walen en Brusselaars in de C.V.P. zijn natuurfij niet bereid de Vlaamse C.V.P.-ers die overigens niet al te veel ijver aan de dag leggen, te volgen. Om Walen en Brusselaars te geneogen te doen en de grote holdings miljardengedchenken aan te bieden volgden de Vlaamse C.V.P.-ers, op De Saeger na, allen nochtans zeer gedwee. Driepartijenaktie is in dit land op Vlaams gebied nooit mogelijk geweest. Onder de vorige linkse regering werd de driepartijenaktie, ingezet door P. W. Segers, Grootjans en Craeybeckx door Theo Lefèvre zelf stop gezet. Nieuwe begoochelingen zijn dus overbodig! Laat de C.V.P. haar beloften uitvoeren zonder afleidingsmanoeuvres te zoeken.

Onbeheerste taal

In verband met de talentelling heeft «La Lanterne» haar zelfbeheersing verloren en alle Vlaamse strijders zowat verantwoordelijk gesteld voor alle gruwelen onder de oorlog begaan. De Standaard kan dit niet goed slikken en antwoordt erop.

Wij verheugen ons over de taal van «La Lanterne» omdat zij op dat ogenblik schreven wat ze werkelijk denken. Het wordt immers tijd dat de gewone Vlaamsgezinde kennis maakt met de werkelijke gedachtenkring van onze tegenstanders.

Voor de gewone Waal is een «flamin» een onbeschaafde vlegel zonder hersens, net geschikt nog het vuile werk waarvoor een Waal te verstandig is en te gekultiveerd te komen opknappen tegen lage vergoedingen.

Voor de franstalige Brusselaar staat de Vlaming buiten de kultuursfeer. Het is een soort barbaar die niet verstandig genoeg is of te dwaas koppig om Frans te leren. Het is zonde tegenover zo een soort ondermensen de democratische spelregels te laten gelden. Men moet hen zoveel mogelijk onderdrukken en uitzuigen. Meer zijn die onnozeelaars en plomperiken niet waard.

Dat er ook franstaligen zijn die anders denken? Akkoord. Maar de heersende opiniemakende groep ziet het zo. Meestal zijn ze echter beleefd genoeg om ons niet al te opzichtig tegen onze schenen te schoppen want met ruwe onbeschaafde beesten weet men nooit. En geniepig pesten staat heel wat hoger. Dit is een spel van hun hoogerstaande geest.

Het heeft weinig zin met die rekel te redeneren. Hun geest is hermetisch afgesloten voor een juist inzicht. Alleen de Vlaamse macht vrezet ze, voor zover die zich los van de Belgische kleurpartijen zuiver Vlaams politiek weet te organiseren. In zo een partij alleen kunnen zij de baas niet spelen.

Argumenten en hun waarde

In «De Volksmacht» Limburgse uitgave krijgt het staatsonderwijs er van langs omdat er in Limburg maar 30 % van de leraars in het Rijksonderwijs voor het A.C.V. kozen bij de jongste syndikale verkiezingen.

De staatscholen zijn dus aartsgevaarlijk voor het geloof. Wat voor hen nog zo erg niet is als voor de linkse Vlamingen te Brussel. Aan het ateneum aldaar haalde het A.C.V. (C.U.R.O.) inderdaad de meerderheid van de stemmen. Kleurisme dus in het staatsonderwijs. En de linkse ouders kunnen hun kinderen niet eens naar de kolleges sturen!

Wat denken ondertussen onze lezers over die «Volksmacht» in Limburg? Geniale kerels zijn dat, niet?

BRIEFEN VAN LEZERS

Geachte Heren,

Ik kan aan de verleiding niet weerstaan U een briefje te schrijven naar aanleiding van het geval van notaris Van Goey, C.V.P.-volksvertegenwoordiger van ons arrondissement.

Zoals in alle kranten gestaan heeft werd dit heerschap aangehouden: het gaat er over miljoenen die verdwenen zijn!

En zeggen dat het dergelijke mensen zijn waarvoor de geestelijkheid bij de verkiezingen propaganda voert en waarvoor de katoelieken «in geweten» verplicht zijn te stemmen!

Hoe is het in Godsnaam mogelijk!

Zou een partij die zich «kristelijk» noemt en te pas en te onpas de godsdienst er bij sleurt niet wat kieskeuriger kunnen zijn?

Of denken de C.V.P.-ers dat zij zich alles kunnen permitteren?

In het arrondissement St-Niklaas zijn er veel mensen die nu toch eens nadenken!

J. T.

«OSCAR GLAS»

Iedere Vlaams Nationalist, die zichzelf respecteert, vindt het weekblad «t Pallieterke» sympathiek. Ik haast me hetzelfde te doen. Dit weekblad heeft sinds zijn stichting bijzondere verdiensten. Het blijft die hebben.

We herhalen het dus: alle lof! Dit gezegd zijnde, ontom ik niet aan de indruk dat de opstellers er van hun kritiek soms éénzijdig en steriel oriënteren. Krijg ik de indruk ook alsof het er nu en dan eens om te doen is zich in een bepaald onderwerp vast te bijten en een non-konformisme om het non-

Vleierij

Volgens La Libre Belgique is er thans een groot Vlaams offensief bezig waartegen de franstaligen zich dienen te verdedigen. Feitelijk is het zo dat alleen het Vlaams verweer tegen nieuwe franskiljonse veroveringen begint te stijven. Sommige Vlaamse C.V.P.-kranten trachten La Libre Belgique van hun goede bedoelingen te overtuigen. IJdele moeite. Onze tegenstanders hebben nooit willen horen. Alleen wanneer de Vlaams nationale zweep voor de oorlog op hun ruggen kletste vreesden zij ons en deden zij toegeving op toegeving. Voor een Standaard, een Verroken of een Bertrand zal men die echter niet doen.

Wij gaan erop vooruit

De fransdolle Vlamingenvreters zijn zich in Kongo nog eens te buiten gegaan. De Gouvernementsraad heeft in zijn laatste zitting, waar bezuinigingen dienden gedaan, de wens uitgedrukt dat het Nederlandstalig onderwijs in Kongo niet meer uit het Kongolees budget zou betaald worden. Is dat niet prachtig? Heerlijk die Vlamingen zo eens de verachting in het gezicht te kunnen spuwen. Onze lezers begrijpen het goed. De Gouvernementsraad is geen privéinstelling maar de top van de officiële Belgisch unitaire organisatie.

Vol liefde drukken wij deze fransstalige landgenoten in Kongo aan onze Belgische boezem terwijl wij tranen schreien van ontroering.

Vlaming en Waal zijn maar voornamen, Belg is onze familinaam. Als de Standaardheld flamingant Van Hemelrijk nog lang minister van Kongo blijft worden de Vlaamse kolonisators in Kongo nog allemaal samen in een concentratiekamp opgesloten. Maar waarom het voorbeeld van de Nazi's niet gevolgd heren. Men kan ze vergassen! Dan is men ze eindelijk kwijt. Als de flaminganten nog een paar maal voor de kleurpartijen kiezen in plaats van voor de Vlaamse partij dan komen we misschien nog zo ver.

Bittere overwinning

De Limburgse schoolstrijders krijgen thans waar voor hun geld. Niet alleen wordt gans Limburg overstrooid met staatscholen (de nood aan bijkomende scholen is inderdaad groot in Limburg waar de bevolking vlug aangroeit) maar de vroegere schoolstrijdleders geven prachtige voorbeelden. De voornaamste gemeenteraadsleden te Lanaken die hun ontslag indienden toen er een staatschool kwam, zitten thans, burgemeester prins de Merode op kop, in het beschermkomitee van die staatschool. Waalgeijker komedianten nog zitten er in Het Belang van Limburg, de krant van de C.V.P.-senator, oud-rexist, Hubert Leynen. In dit schoolstrijdorgaan vindt men thans netjes aankondigingen van de meeste Limburgse staatscholen met verzoek aan de ouders hun kinderen naar het onzijdig onderwijs te sturen. De lezers van Het Belang van Limburg staan zelfs in Limburg niet hoog aangeschreven. Zou er echter thans nog geen lichtje in hun geest opgaan?

konformisme te huldigen.

Zo gebeurt dit ten opzichte van dhr Oscar Glas. Uit alle beschouwingen, die aan zijn persoon door «t Pallieterke» werden nagezonden, pik ik er hier slechts één enkele uit. Hij rijdt in een kanariegeld auto!

Welnu, de vraag is deze: «In welk onderdeel van welke Vlaamse of Vlaams Nationale grondwet wordt den volke kond edaan dat het verkeerd zou zijn bij de bestemming van de kleur van zijn wagen de gele kleur te verkiezen?»

Waarbij we niet mogen nalaten te bedenken dat GEEL één kleur is van de twee kleuren, die het hem in Vlaams Nationaal opzicht doen: geel + zwart.

Elke nadere toelichting wordt in dank aanvaard.

F. D. - Antwerpen.

NOODZAAK VAN DE VLAAMS NATIONALE PARTIJ

DE PARTIJPOLITIEKERS TEGEN DE VLAAMSE BEWEGING

(Vervolg)

Maar eens de wet gestemd moest ze dan nog toegepast worden. Alleen enkele naïvelingen kunnen menen dat een wet, gestemd door het Belgisch Parlement, ook moet toegepast worden. Wetten, tegen de Vlamingen gericht, zoals na 1944, moeten met de uiterste strengheid worden toegepast, dat is voor iedereen duidelijk, maar indien een Vlaamse taalwet niet toegepast, wie is dan zo pervers en lafpartig het aan de Kamers, de betrokken minister of de Belgische administratie toe te schrijven. Indien bv. de taalwet van 1932 te Brussel nu nog niet wordt toegepast, is het dan hun schuld?

Maar de werkzaamheden van het Parlement zijn soms zo saai, dat de volksvertegenwoordigers ter ontspanning wel eens behoefte hebben aan een lolletje, ten koste van de Vlaamse sukkelaar. Zo werd bv. in 1890 een Vlaamsgezind amendement van de katholieke Vlaamse volksvertegenwoordiger Coremans verworpen door de eenparig rechterzijde — hoofdzakelijk bestaande uit parlementairen van het Vlaamse land — terwijl het gesteund werd door de eenparig linkerzijde — uitsluitend bestaande uit Walen en Brusselaars. Om het niet al te bar te maken — een grapje mag immers niet te lang duren — liet het Parlement dan toch zijn goede wil blijken en deed aan de Vlamingen een wereldschokkende toegeving: voortaan zou aan de Universiteit te Gent de cursus van strafrecht ook in het Nederlands worden gegeven.

Zo heeft nog nooit een staatspartij binnen het Parlement een wetsontwerp voorgesteld, geteund of gestemd op eigen initiatief, maar enkel wanneer zij daartoe gedwongen werd door de Vlaamse volks wil, al dan niet geleid door de Vlaams nationale partij. Onverminderd wordt deze grote traditie op de huidige dag nog in ere gehouden.

Niet alleen in het Parlement, maar ook als ze in de regering zaten moesten de staatspartijen hun taktiek bezipelen tegenover de Vlaamsgezinden. Het is voor een regering steeds een oud kunstje geweest in de regeringsverklaring, in verband met het Vlaams vraagstuk, een zo sibillyns en zo vaag mogelijke verklaring in te lassen. Wanneer men dan nog één — na 1930 een paar — Vlamingen in de regering opnam, dan kon men zeker zijn dat het malle beest, dat Vlaming heet, daarmee gerust een of twee jaar kon kalm gehouden worden. Werd hij dan toch ongeduldig, dan bestonden er nog middeletjes om hem te sussen. Vóór 1900 was het voldoende steun te verlenen aan de Vlaamse literatuur en toneelliteratuur of standbeelden op te richten ter ere van Vlaamse schrijvers of dichters. Later liet men de partijtucht spelen en legde de regering uit aan de Vlaamsgezinden dat het nu echt niet mogelijk was iets voor hen te doen, wegens de problemen die het land nu kende, maar als ze nog een klein beetje geduld oefenden, dan... En wanneer in 1958 bij de opening van de wereldtentoonstelling een eerste minister zijn redevoering in het Nederlands begint, hebben de flaminganten dan niet alle reden om voldaan te zijn?

Zit de partij nu echter in de oppositie, dan kan het oude spelletje opnieuw beginnen met het Vlaamsgezind-zijn-in-de-oppositie en van het - zich - van - niets - herinne-

ren - wanneer - men - terug - in - de - regering - zit. Dan kan men aan de Vlaamsgezinden allerlei beloften laten doorschemeren en kan men het dan later helpen dat zij als een vaste belofte hadden aangezien wat men in feite niet formeel had beloofd. Was de verkiezingsstrijd echter bijzonder heftig geweest, zoals tijdens de grote schoolstrijd van 1884, voor het leeuwenandeel gevoerd door het katholieke Vlaanderen, dan voelde men zich wel moreel verplicht iets te doen. Dan zouden vier katholieke volksvertegenwoordigers en een senator de parlementaire eed in het nederlands afleggen, dan zou een minister een platonische omzendbrief richten tot de besturen om hen te vragen asjeblief toch de taalwet van 1873 na te leven en zouden nog enkele andere, even verstrekkende toegevingen worden gedaan. En waren de Vlaamsgezinden daarmee nog niet tevreden, dan was het wel — zoals men het steeds gezegd had — dat ze nooit tevreden te stellen waren.

Om het minst herte te hebben met deze lastige Vlaamsgezinden, deed de partij maar best alleen die Vlamingen binnen haar schoot op te nemen die bewezen hadden volgzzaam en gehoorzaam te zijn. Zo werd in 1890 Pol De Mont als kandidaat voor de liberale partij handig op zij geschoven en werd omstreeks diezelfde tijd « vader » De Beucker, die als kandidaat van de meeting te Antwerpen het meest in aanmerking kwam om de zetel van de overleden Jan De Laet in het Parlement in te nemen, door partijgekonkel vervangen door een onbekende, maar zeker niet Vlaamsgezinde kandidaat. Hadden niet De Mont als De Beucker het niet gewaagd deel te nemen aan de onzijdige Vlaamse Landdagen?

In hun anti-vlaamse gezindheid waren de staatspartijen het eens, maar volgens de omstandigheden pasten ze hun taktiek op verschillende wijze toe. De liberalen veegden het meest hun voeten aan de Vlaamsgezinden en achtten het nooit nodig zelfs maar een platonische beginselverklaring nopens het Vlaams vraagstuk af te leggen. De socialisten lieten in den beginne de taalkwestie als een hinderlijke faktor op zij liggen en, toen na 1918 ze zich steeds meer akute begonen te stellen, kroonden zij zich als een duivel in een wijwatervat om toch maar aan een officiële stellingname te ontkomen. De katholieke partij die de meerderheid van haar aanhang in Vlaanderen vond, moest ten slotte nog de grootste voorzichtigheid aan de dag leggen. Uiterlijk moest ze met de Vlaamse eisen rekening houden, maar binnen de partij zette de hogere partijleiding daarom niet minder haar franskiljonse lijn verder. Stichtend is de cinische raad die de oude partijleider Woeste in een brief aan de katholieke minimalist Pouillet richt, in verband met het talenprobleem: « Ik wil het belang van het talenvraagstuk noch de kracht van de huidige stroming loochenen. De geschiedenis en mijn persoonlijke ervaring hebben me echter geleerd dat men moet steunen op het tijdsverloop en op remmende factoren die vaak korter in het bereik liggen dan wij denken... Betekent dit dat we niets moeten doen? Zeker niet. In beginsel moeten wij de taalvrijheid en de taalgelijkheid verdedigen. Wat de toepassing van het beginsel echter betreft, moet men zich laten lei-

den door de omstandigheden en is het nutteloos dat politieke persoonlijkheden in bijzonderheden zouden treden alvorens een praktisch vraagstuk wordt gesteld. Worden bepaalde grieven naar voren gebracht en blijken ze gerechtvaardigd, dan moeten we akkoord gaan om de opheffing voor te vragen, maar slechts op voorwaarde dat ze niet veralgemeend worden... »

De partij-Vlamingen tegen de Vlaamse beweging

Het zijn brave, maar zeer naïeve flaminganten die denken dat hoe hoger een Vlaming opklimt in het partijkader of in het landsbestuur, hoe groter de Vlaamse invloed is die van hem kan uitgaan. Het is veeleer het omgekeerde: hoe hoger een Vlaamsgezinde opklimt, hoe minder dienstig hij wordt voor de Vlaamse zaak en eens hij de top nadert, wordt hij zelfs positief schadelijk voor de Vlaamse beweging, want dan is hij er toe gekomen de bestaande anti-Vlaamse toestanden te helpen bestendigen. Hoeveel ministers of eerste ministers die de Vlaamse beweging niet diere, bij het bereiken van hun hoge waardigheid, zich niets meer herinnerden van hun vroegere radikaal Vlaamse houding. De vraag kan gerust gesteld worden: wie heeft de Vlaamse belangen het best gediend: een Van Cauwelaert of een Huysmans als « kraalende hant » vóór 1914 of als voorzitter van de Kamer en als eerste minister, Eyskens als ondertekenaar van het manifest K.V.V.-V.N.V. in 1936 of Eyskens als eerste minister, Vos als activist of Vos als minister.

Onder druk van de franskiljonse partijleiding en van het partijbelang hebben zij niet alleen bij menigvuldige gelegenheden aan de Vlaamse aktie de steun laten ontberen die zij haar hadden kunnen geven, maar hebben zij ze dikwijls tegengewerkt, verlamd en zelfs stilgelegd. Of zij hierin vrijwillig of onder partijdruk gehandeld hebben, is een verschil dat zeer subtiel is. Feit is dat ze hun steun hebben onttrokken aan tal van Vlaamse initiatieven die er met hun hulp veel beter zouden zijn doorgegaan, en dat zij daarnaast de Vlaamse aktie die buiten hun partij verbleef, in menig geval hebben gesaboteerd, uit eigen- of uit partijbelang.

Steeds en in alle staatspartijen heeft, ook voor de Vlamingen in die partijen, het partijbelang zwaarder doorgevoerd dan het Vlaams belang. Wanneer omstreeks 1882 de ver Vlaamsing van het middelbaar baar onderwijs op de agenda stond, waren de liberalen eenvoudig hun programma op zak, want ze vreesden dat die ver Vlaamsing zou ten goede komen aan de katholieke scholen. En het partijbelang deed hen in een onderhoud met een minister de laffe verklaring afleggen: « Doch wij begrijpen, mijnheer de Minister, dat de tegenwoordige toestand niet toelaat ons geheel en opeens in ons recht te herstellen ». Het is een bekend feit dat de liberale Vlaamsgezinden De Vogue en Fredericq omstreeks 1900 de ver Vlaamsing van de Universiteit van Gent in feite niet wisten, eenvoudig omdat zij vreesden dat het een grotere bloei van Leuven zou meebrengen. Bij de socialisten moet de vraag niet lang gesteld worden of het partijbelang al dan niet het Vlaams belang overheerst. Niet Vlaams socialist zoals Anseele sr. gebeurde het wel eens zich Vlaamsgezind voor te doen, maar het belette hem niet op andere manieren op de meest cinische wijze Vlaamse initiatieven te kelderden. In de katholieke partij

deed men hetzelfde, alleen was men voorzigtiger. Een partijpolitiker zoals Coremans, die omstreeks 1890 nochtans met een aureool van Vlaamsgezindheid was omweven, zwichtte in alle opzichten voor de richtlijnen van de partij. Wanneer in 1891 de meeting, het bolwerk van de Antwerpse flaminganten, weigerde zich door de partijleiding een onzuldere en helemaal niet-Vlaamse kandidatuur te laten opdringen, zou Coremans zijn hoog gezag aanwenden om die kandidatuur er door te halen. Nog in 1959 zal Theo Lefèvre, de katholieke partijleider, zijn veto stellen tegen het voorgenomen Vlaams petitionnement en alle Vlaamse katholieke parlementairen zullen als één man hun mond toeknippen.

Maar ook binnen het Parlement zullen de partij-Vlamingen, als brave schoothondjes, getrouw de richtlijnen van de partijleiding volgen en de Vlaamse aktie helpen kelderden. Hoe dikwijls gebeurde het niet dat zogezegde Vlaamsgezinden zich onthielden bij een Vlaams ontwerp, eenvoudig omdat het uitging van de tegenpartij, zoals bv. de Vlaamse socialist, bij het voorstel tot zetelaanpassing in 1958. Hoe dikwijls kwam het niet voor dat de Vlaamse parlementairen geen hand uitstakten, op partijkommando, om een Vlaamse wet

er door te halen, zoals tijdens de besprekingen over de gelijkheidswet in 1897. De lange geschiedenis van het wetsvoorstel Coremans is één lange keten van gemeenheden en van op de spits gedreven lafheid van de partijvlamingen. Tot tweemaal toe zag men bijna alle Vlaamse volksvertegenwoordigers — zowel de franskiljonse als de andere — tegen het in overweging nemen van het wetsontwerp of tegen de wet stemmen. In 1913, bij de bespreking van de taalwet op het bespreken, deed men onder partijdruk de Vlaamsgezinden Van de Perre en Van Cauwelaert de wet bijtreden. In 1914 opnieuw, ter gelegentheid van de wet op de voertaal in het Lager onderwijs. Alhoewel de Vlaamsgezinden over het ganse land zich luidruchtig tegen de wet verzetten, trad Van Cauwelaert ze bij en verklaarde te vertrouwen in de eerlijk toepassing ervan.

In verband daarmee sprak hij de woorden uit die de Vlamingen later nog zo dikwijls zouden te horen krijgen: « Wij zien derhalve de toekomst met vertrouwen tegemoet ». Het Frans-Belgisch akkoord van 1920, van gevaarlijk voor de toekomst van Vlaanderen, werd nogmaals op partijkommando door de Vlaamse katholieken gestemd. En waren het de partij-Vlamingen niet — in het bijzonder Van Cauwelaert — die in 1932, op een ogenblik dat de Vlaamse druk onweerstaanbaar was, in de taalwetten op administratie en gerecht verzaakten aan de mogelijkheid van sankties in geval van niet-toepassing en er de rechtstreekse oorzaak van werden dat deze wetten, vooral te Brussel, op de huidige dag nog ontdoken werden.

Niet alleen door verzuim, maar ook door positieve en daadwerkelijke aktie hebben de Vlaamse parlementaire van de staatspartijen voortdurend getracht de Vlaamse strijd die buiten hun eigen partij gebeurde te breken, eenvoudig omdat hij tegen het eigen, enge partijbelang onduiste.

Werd de Vlaamse Meetingpartij niet door hen gespleten en opgeruimd? Werden de Vlaamse Land-

dagen niet door hen gesaboteerd. Maar vooral, zouden zij na de eerste wereldoorlog de Vlaams nationale beweging niet op de meest ergerlijke wijze bestrijden. Het Vlaams nationalisme dat ten slotte toch de les had getrokken uit de ervaring van het verleden, sloeg een eigen weg in buiten de staatspartijen en slaagde daardoor juist erin in snel tempo het Vlaams standpunt te laten doorbreken. De Vlaams nationale partij kon na tuurlijk aan de staatspartijen niet vragen dat ze haar aktie met vreedvolle ogen zouden zien, maar ze kon tenminste verwachten niet bestreden te worden door de Vlaamsgezinde parlementairen in die partijen, die er immers steeds de nadruk op gelegd hadden dat hun aktie tot doel had de Vlaamse zaak te laten zegevieren. Ze had van die parlementairen mogen hopen dat ze het ene Vlaamse belang dat boven alle partijbelang verheven was, niet zouden bekampen. IJdele hoop. Voortdurend zouden de Vlaamse partijpolitiekers de Vlaams nationale partij trachten te bestrijden en te kelderden en nog in 1939 zouden ze, gebruik makend van de omstandigheden, trachten in voorberade broedermoord het Vlaams nationalisme te verpletteren. Na 1945 zouden ze zelfs lijkrovers worden en helpen de Vlaams nationale organisaties tot op de grond af te takelen. Zij hielpen zo doende gedurende minstens 15 jaar de Vlaamse strijd stil te leggen.

Maar niet alleen in de praktijk hebben de Vlaamse volksvertegenwoordigers zich verzet tegen de dynamische Vlaamse kracht die het Vlaams nationalisme was. Ook op het plan van de gedachte hebben zij zich ingezet om de diepe waarheid van de Vlaams nationale stelling in de ogen van het Vlaams volk met drogredeneringen te weerleggen, Rubbens, Blavier, Van Cauwelaert e. a. vóór 1940, Van den Daele, Kiebooms e. a. na 1945, zij zouden allen trachten in redevoeringen, in debatten, in brosjuren en pers, daarin gesteund door een oppermachtige partijpropaganda, de lichte waarheid van het Vlaams nationalisme voor Vlaanderen te weerleggen en weg te redeneren. Het valt op hoe steeds een louter nega-

tieve argumentatie wordt gebruikt; het Vlaams nationalisme is louter romantisme — de staatspartijen noch de monarchie zullen in België ooit een federaal stelsel toelaten — de eenheid van het Belgisch financieel en economisch leven kan een federaal Vlaanderen niet leefbaar maken — de katholieke Vlaamse plicht enz. Al kunnen sommigen van deze schrijvers soms wel terecht blijken, toch valt op hoe hun redenering bijna volkomen door partijmotieven is ingegeven en van een positieve oplossing nagenoeg niets blijkt: alleen een hernieuwde taalwetgeving en ten hoogste een vage kultureelautonomie worden voorgesteld.

Zo verschijnt de houding van de partij-Vlamingen in hun geheel als hoogst schadelijk voor de Vlaamse zaak.

(Vervolgt)

Sluit aan bij
DE VOLKSUNIE
Lidmaatschap 20 F.

MEDEDELING

Door het feit dat onze redactie en de drukkersgasten met verlof zijn verschijnt dit nummer slechts op vier bladzijden en een paar dagen later. Onze lezers zullen dit aan onze ijverige redactie niet kwalijk nemen.

Anderzijds delen we onze lezers mee dat van volgende maand af, 1 september een heel wat ruimer secretariaat zal betrokken worden en wel op de Maur. Lemonnierlaan, nr. 82, Brussel, tegenover het Anneessensplein.

W-VLAANDEREN

Huldebetoon Jan De Bondt

De namiddag van de IJzerbedevaart te 15 u. 30, op zondag, 23 augustus e.k. vindt in het gasthof TIROL, Diksmuidesteeweg, ESEN (VLAACHT Diksmuide) het nationaal huldebetoon plaats aan Jan De Bondt ter gelegenheid van zijn 75ste verjaardag.

Deze manifestatie vindt plaats onder voorzitterschap van Dr. Leo Wouters. Sprekers zijn: dhr. Karel Dillen en advocaat Guido van In.

Tijdens de plechtigheid zal aan de jubilaris een geschenk aangeboden worden. Al wie het zijne wil bijdragen tot dit geschenk storte een bijdrage op postrekening nummer 44.10.83, Jw Lieve Ballet, van Rijswijklaan, 74, Antwerpen.

Wij rekenen er op dat de onderscheidene arrondissementale besturen hun leden en simpatisanten zullen aansporen dit huldebetoon bij te wonen.

Diksmuide

DANKZEGGING

Aan het Hoofdbestuur van de Volksunie, inzonder aan onze algemeen propagandaleider dhr. Rudi van der Paal, aan allen die hebben meegewerkt tot het inrichten van het groots huldebetoon dat mij en mijn vrouwtje op 5 juli ten deel viel, aan de duizenden die door hun spontaan en geweldig applaus deel hebben willen nemen aan de gelukwensen ons te beurt gevallen, onze oprechte en zeer hartelijke dankzegging.

Leve de Volksunie.

Jan De Bondt en vrouwtje.

Veurne - Diksmuide -

Oostende

GULDENSPOREN-HERDENKINGEN

Zo er met grote vreugde mag gezien worden op het meer en meer opflakkeren in de meeste steden en dorpen van West-Vlaanderen van de 11 juli viering, dan toch dient bijzonder vermeld dat het arrondissement Veurne - Diksmuide - Oostende dit jaar de kroon heeft gespannen.

Geestdriftige feesten te Oostende waar o. m. kameraad Lesage als deklamator optrad en grote bijval mocht genieten.

Waar vroeger in het liberaal franskljons Oostende de leeuwen-vlag niet geduld werd zag men thans de leuven wapperen aan de openbare gebouwen. De eethuizen op de grote markt en menig Oostendenaar volgden dit uitstekend voorbeeld. Er komt DURF bij de Oostendenaars.

De Volksuniemannen waren aanwezig en overdonderden de menigte bij het zingen van de Vlaamse Leeuw.

Onder de vele aanwezige kameraden bemerkten we de H.H. De Man, Olsen, Mylle, Van Eygen, Bruloet, Vandeweghe, Blijweert, Van Maldergem, Bultinck, Gunst, Mevrouw Deman, Vandeweghe, Gunst, Juffrouw Depla, Verhaeghe, Mynx, enz., te veel in getal om hier allen te kunnen vermelden.

Verder langs de Kust, overal machtige 11 juli vieringen, te Middelkerke - Westende - Nieuwpoort - Oostduinkerke - Koksijde en De Panne.

Een bijzondere vermelding voor Koksijde met zijn Vlaamsgezinde nieuwe burgemeester, dhr. De Wulf.

Te Veurne eveneens grootse herdenking van de Guldensporenslag met medewerking van het stadsbestuur.

Op de proppensvolle markt werd onder de gewone bijval Tjil Uilenspiegel uitgevoerd. Donderend applaus en 'n geestdriftige Vlaamse Leeuw!

Overal hebben de Volksuniepropagandisten zeer vruchtbaar gewerkt door- kontakten te leggen, uitdelen van propagandanummers en werven van abonnementen op ons blad.

Diksmuide met zijn... bekrompen gemeentebestuur bleef vanzelfsprekend ten achter.

Dit verzuim werd echter goedge maakt door een opvallende bevestiging met klauwende leeuwen aan vele huizen, vooral op de markt.

Ons arrondissement spande de kroon!

BRABANT

Brussel-Diksmuide

Wie op de IJzerbedevaartdag, zondag 23 augustus, plaats wil hebben in de speciale VOLKSUNIE-AUTOKAR, schrijve dadelijk in te Brussel, op het Hoofdsecretariaat, Kartuizersstraat 58 (tel. 11.82.16), of in het lokaal « Breugel », Lakenstraat 87 (tel. 17.81.93), of in « De Graaf van Egmont », J. van Praetstraat 28 (tel. 12.22.63).

Onze autokar, welke te 7 u. stipt te Brussel vertrekt, biedt aan de deelnemers de gelegenheid 's namiddags te Diksmuide te blijven, om het huldebetoon aan Ir. JAN DE BONDT bij te wonen. De terugkeer naar Brussel geschiedt na afloop van die plechtigheid.

DE PRIJS (heen en terug) bedraagt slechts 120 F., waarin begrepen het IJZERBEDEVAART-KENTEN en het PROGRAMMA-BOEKJE.

Nog slechts enkele plaatsen vrij. WERE DI!

Kanton Molenbeek

Dat de Vlaams-nationalisten van ons kanton talrijk op de Vlaamse Dag te Gaasbeek en te Eizeringen aanwezig waren, was wel te wijten aan het feit dat honderden strooibiljetten door onze propagandisten in de bussen gestoken werden, en door de officiële gemeentelijke aanplakdienst, op verzoek van onze afdeling, talrijke suggestieve aanplakbrieven uitgehangen werden.

Voor abonnementen en lidmaatschap zich wenden tot De Berlangier J., Courtoisstraat, 50-52, te St. Jans-Molenbeek (Br. 1).

DANKBETUIGING

Langs deze weg bedankt de heer Aug. Peeters-Nicasie, van het Hoofdsecretariaat, de Nationale Propagandaraad en alle propagandisten, benevens al diegenen welke hem, ter gelegenheid van zijn 65ste verjaardag, op onze nationale feestdag, telegrafisch, telefonisch en persoonlijk hun beste wensen van geluk en volharding aanboden.

Kanton Asse

Het inrichtend comité van de Vlaamse Dag te Eizeringen, dankt de propagandisten van Opwijk en de twee koene kleppers van Liedekerke voor hun prestatie op het werkkamp. Hartelijke gelukwensen voor het bewonderenswaardig en indrukwekkend resultaat.

Lode De Smedt.

Oetingen

ROUWBEKLAG

Onze trouwe vrienden Godfried en Marcel De Luyck werden pijnlijk getroffen door het overlijden van hun vader.

Wij betuigen hier Moeder De Luyck, onze medestrijders en familieleden onze oprechte kristelijke deelneming in hun zware rouw.

Leuven

Bravo voor de Petermannen, die met een volle autobus te Eizeringen aanwezig waren. Wie spreekt er daar van het bevroren Vlaams-nationale Leuven? Onze mannen genoten er als geen andere van de Vlaamse Dag.

Op 14 juli werd een vergadering gehouden die ruime belangstelling kende. Dr. Daniël De Coninck schetste in 't kort 't verloop van onze Vlaamse strijd en bewees hoe belangrijk het is de talentelling onder gelijk welke vorm of voorwaarden te bekampen.

Voor deze vergadering had een kontaktnaam plaats van Volksuniejongeren. Een flinke kern werd opgericht. Deze zal dit jaar nog uitgroeien tot een sterke groep.

Inlichtingen bij Guy Van 't Velt, Naamse Vest, 46, Leuven.

Sociaal dienstbetoon:

Cristal, Parijsstraat 12, Leuven; elke dinsdag van 20 tot 22 u.; elke zondag van 11 tot 13 u.

Wordt gevraagd:

Flinke kracht voor buitendienst. Algemene ontwikkeling - ongeveer 30 jaar oud zijn. Vast loon + %.

IJzerbedevaart:

Bussen vertrekken uit Leuven. Prijs 130 F., herkenningsteken en programma inbegrepen. Schrijf reeds nu in bij: Cristal, Parijsstraat 12; Pallieter, Oude Markt, 7, Leuven.

LIMBURG

GENK

Zaterdag 29 augustus te 20 uur, Vlaams Huis, Scala, Molenstraat 22A (naast de Post) - Algemene Vergadering. Sprekers: Ir. Clem Colemont, Dr. Leo Wouters.

Te Genk waren we gezellig te zamen op zaterdag 25 juli. Naast onze drie lijstvoerders Drs. Wim Jorissen, Drs. Joris De Graeve en Ir. Clem Colemont waren de meeste propagandisten opgekomen benevens tal van simpatisanten. De luidruchtige afvaardiging uit Lauw hield er het leven in. Onze rustiger Kempenaars kregen zo wat inzicht in de bruisende Haspengouwse vitaliteit. Volgens onze ondeugende Haspengouwers hebben ze dat nodig! Enkele nieuwe leden werden gemaakt en ook onze ziekenkas boekte nieuwe aansluitingen.

St-Truiden

Te St-Truiden vond een vergadering plaats waarop Wim Jorissen een uitvoerige uiteenzetting gaf over de Vlaamse vraagstukken die zich op dit ogenblik stellen en glashelder Volksuniestandpunt en -taktiek verantwoordde. Op dezelfde vergadering die door Manu Brans voorgezeten werd ging men over tot de samenstelling van een kantonaal bestuur.

Tot sekretaris werd Manu Brans aangesteld, tot voorzitter advocaat Jef Libens, tot ondervoorzitter ingenieur Clem Colemont, tot penningmeester Lafosse en tot leden Bessemans, Belet, Deloof, F. Duchateau, Van Hulle, Guido Wulms.

Varia

Te Tongeren waar de voornaamste straatnaamborden nog tweetalig waren werden deze tijdens vorige week door onbekenden afgerukt. Het voorwendsel van het C.V.P. stadsbestuur dat nieuwe straatnaamborden te duur zouden zijn werd haar meteen

uit de handen geslagen. Uitstekend werk.

De laatste maanden gingen steeds meer boden van de C.V.P. ziekenkassen met de kas aan de haal. Het voorbeeld van de C.V.P.-bonzen, die uitsluitend om geld bekommerd zijn, vindt flink navolging.

Voor twee jaar kwam er te Lanaken een staatschool. De ganse gemeenteraad onder leiding van de C.V.P.-er Prins de Merode diende ontslag in omdat zij geen Collardschool op hun gemeente wilden! Thans heeft diezelfde C.V.P.-burgemeester, samen met een paar van zijn partijkornuiten - gemeenteraadsleden zitting genomen in het beschermkomitee van diezelfde Collardschool! O! brave christelijke Limburgse zielen die hun politiek zielehell in zulke C.V.P.-handen aanbevelen!

VLAAMSE ZIEKENKAS

« OPSTANDING »

Wie zich wenst in te schrijven bij onze Ziekenkas of wie er inlichtingen over wenst kan zich wenden tot Manu Brans, St. Trudostraat 7, St. Truiden. Tel. (011) 730.91.

Herk-de-Stad

Te Herk-de-Stad overleed burgemeester Dr. Vreys, een Vlaams-nationalist uit een stuk. Hij steunde alle Vlaams nationale initiatieven na de jongste oorlog en was een flinke hulp bij de heropbouw van de Vlaams nationale kaders gedurende de jongste jaren. Aan de familie biedt onze redactie haar innige deelneming aan.

O-VLAANDEREN

Gent-Eeklo

Spijt de tropische hitte, werken de kaderleden zonder ophouden door. De laatste 14 dagen kenden we een flinke aanwinst wat abonnementen en nieuwe leden betreft. De afdelingen St-Amandsberg en Gentbrugge, spannen de kroon. Ze brachten het grootst aantal nieuwe lezers bij. Verder noteren wij, de geslaagde inspanning van Deinze, Aalter, Waarschoot, Gavere-Melsen en Gent, voor wat de deelname betreft op onze vergadering, de voormiddag van het Vlaams Nationaal Zangfeest. Niet minder dan 10

autobussen vertrokken uit Gent, gevolgd en voorafgegaan van een 30-tal personenwagens.

De plakploegen waren opnieuw actief, enkele duizenden plakbrieven « Geen talentelling - Taalgrens - Zelfbestuur » werden reeds uitgeplakt. In tussentijd meldden er zich nog enkele jongeren voor deelname aan de aktie en kochten we, enigzins met vertraging, onze eigen propagandawagen aan. Zondag 9 augustus doet deze zijn eerste tocht door het Gentse.

Al bij al kan het arrondissement tevreden zijn over zijn werking, bevredigd echter nooit!

Die van Gent.

Gent

KEURPROPAGANDISTEN

Kameraden, talrijk was uw opkomst, zondag 5 juli j.l. stijlvol uw optreden zowel des voormiddags op onze vergadering, als 's namiddags in het Sportpaleis. Gent viel nogmaals op en blijft zijn er getrouw. We zijn fier en trots te behoren tot het keurkorps van propagandisten. Vergeten we niet dat zulks ook plichten meebrengt, plicht om in de toekomst steeds en overal in de voorste gelederen te staan.

Zottegem

De VLAAMSE KLUB nodigt allen uit tot het romantisch

HERFSTFEEST

in de zaal PARKING te Zottegem, op ZATERDAG 12 SEPTEMBER a.s. Orkest: FRANCIS BAY met 18 solisten.

Begin stipt 21 uur.

WIE HEEFT GELD?

VI. Nat. biedt mogelijkheid aan tot plaatsing van

50.000 tot 100.000 Frank

voor uitbreiding van zaken.

Gunstige voorwaarden.

Schrijven: J. V. K. - Bureel

blad.

ZOEKERS

Worden gezocht: reizigers die zouden kunnen bijnemen nieuwsoortige elektro-huishoudelijke artikelen.

Schrijven bureel blad onder de letters D.S.

« ONDER DE TOREN »

De aangrijpende, meesterlijk geschreven repressieroman van Marcel Matthijs.

Een literair historisch document van blijvende waarde!

296 blz. Ingenaald 115 F.

P. R. van de auteur: 4367.52.

Wie in LEUVEN de BIERKELDER niet bezoekt, was in LEUVEN niet (Oude Markt, 22).

Algemeen agent voor België: ABTS Sleenweg op Tienen, 94, Korbeek-Lo. Opgepast voor namaak DORT!

1 Augustus
18 JULI 1959 - Nr 15
5 JAARGANG

DE VOLKSUNIE

Uitgave van de v.z.w. VOLKSUNIE

Verschijnt de eerste en derde zaterdag van de maand

REDAKTIE: Mr. F. Van der Elst, Hoofdredakteur, Beizegemstr., 20, N.O.Heembeek (Brussel 12) Tel. 16.28.33
Drs Wim Jorissen, redaktiesekretaris, Beethovenstraat 16, Anderlecht, Tel. 21.84.21. Alle briefwisseling voor blad op dit adres sturen.
Dr. L. Wouters en Mr. De Coninck: leden.

Beheer: Kartuizersstraat 58, Brussel. Tel. 11.82.16

Alle klachten voor niet ontvangen van blad op dit adres.

Jaarabonnement: 100 F. Halfjaarlijks: 50 F.
Steunabonnement: 200 F. (minimum). Losse nummers: 6 F.
Abonnement buitenland: 120 F. Per luchtpost 300 F.
Alle stortingen voor het blad op postgiro 54.45.46. W. Jorissen, Brussel

Verantw. uitgever: Mr. Fr. Vander Elst, Beizegemstr., 20, Brussel.